

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 9519100165
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9519100165.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL. M. v trestnej veci obžalovaného Ing. E. Z. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom 27. mája 2020 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného Ing. E. Z. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/20/2019 z 18. septembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku rozsudok samosudcu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 18. septembra 2019, sp. zn. BB-3T/20/2019 sa zrušuje vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, a vo výroku o treste zákazu činnosti.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej aj len „Špecializovaný trestný súd“), sp. zn. BB-3T/20/2019 z 18. septembra 2019, bol obžalovaný Ing. E. Z. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného zo spáchania prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že

- dňa 17. júla 2017 v čase o 07:08 hod. v C. na ul. O.. XXX/XX v priestoroch výcvikového zariadenia, ktoré sa nachádza na prízemí budovy ubytovne Policajného zboru, poskytol úplatok vo forme nezistenej fľaše alkoholu Y. I. v postavení odborného referenta špecialistu Výcvikového zariadenia vodičov oddelenia autodopravy Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Centra podpory Košice za to, aby mu vystavil povolenie na vedenie služobných cestných vozidiel bez toho, aby úspešne vykonal testy a riadne absolvoval zdokonaľovací špeciálny výcvik v termíne podľa stanoveného plánu školení pre III. štvrťrok 2017.

Za tento skutok uložil Špecializovaný trestný súd obžalovanému podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému podmienčne odložil výkon trestu odňatia slobody a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Zároveň Špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 500,- (päťsto) EUR. Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona určil, že zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona uložil, pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona Špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti, a to výkon zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie orgánu verejnej moci na dobu 5 (päť) rokov.

Špecializovaný trestný súd svoje rozhodnutie odôvodnil vykonanými dôkazmi, na základe ktorých bol zistený skutkový stav bez dôvodných pochybností. Vychádzal najmä z obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného dňa 17. júla 2017 v čase od 07:08 hod. v kancelárii Y. I., na základe ktorého bolo podľa názoru Špecializovaného trestného súdu spávanie obžalovaného (ošíval sa, škrabal si nos, opakovane sa obzeral, Y. I. nepoložil otázku kde má kôš a či môže do koša odhodiť prázdnu fľašu od minerálky, kontroloval priestor za sebou, potľapkal Y. I.) čitateľné a jednoznačne dokazujúce žalovanú trestnú činnosť. Špecializovaný trestný súd poukázal i na ďalšie nepriame dôkazy, ktoré obžalovaného usvedčujú a vytvárajú ucelenú líniu dôkazov, ktorá vyvracia obhajobu obžalovaného. Za tieto dôkazy označil najmä správu Krajského riaditeľstva Policajného zboru, krajského dopravného inšpektorátu v Košiciach z 3. septembra 2019, z ktorej vyplývajú dni služobného voľna obžalovaného (10. júla 2017, 13. júla 2017 a 16. júla 2017 - č. l. 135 spisu) s tým, že táto správa tak nepotvrďuje tvrdenie obžalovaného, že školenie a testy absolvoval v čase svojho služobného voľna, nakoľko sa v dňoch služobného voľna obžalovaného žiadne takého školenie a testy neuskutočnili. Zo spisu mal Špecializovaný trestný súd za preukázané, že školenie a testy, ktoré mal obžalovaný absolvovať sa uskutočnili dňa 17. mája 2017 (č. l. 55 spisu) a obžalovaný aj svedok Y. I. zhodne uviedli, že v tento deň obžalovaný školenie a testy neabsolvoval a nevedeli uviesť iný termín, kedy sa tak malo stať. Špecializovaný trestný súd poukázal aj na obsah správ K. C. A. M. (č. l. 131 spisu) a M. M. (č. l. 153 - 158 spisu), ktoré nepotvrdili obhajobu obžalovaného, že sa na bežeckom podujatí I. O. v M. podávali minerálky zahraničnej výroby v sklenených fľašiach. Špecializovaný trestný súd neveril ani tvrdeniu svedka Y. I., že si fľašu odovzdanú obžalovaným obzeral iba preto, že ho zaujala a chcel vedieť, či je zálohovaná. Na základe uvedených dôkazov Špecializovaný trestný súd neprijal vysvetlenie obžalovaného, že chcel iba odhodiť prázdnu fľašu od minerálky do smetného koša. Obžalovaný Špecializovanému trestnému súdu nevysvetlil ani to, prečo mal neodkladnú potrebu odhodiť „smetiť“ práve v kancelárii Y. I. a práve v okamihu pred vydaním príslušného povolenia. Špecializovaný trestný súd poukázal na skutočnosť, že obžalovaný mal dostatok príležitostí vyhodiť fľašu skôr, nakoľko budova ubytovne policajného zboru nepochybne má pred objektom najmenej jeden kontajner a vo vnútornom priestore určite aj ďalšie odpadkové koše. Špecializovaný trestný súd dospel k záveru, že Y. I. nemal právny nárok na prijatie akejkoľvek veci od obžalovaného, obžalovaný konal najmenej v nepriamom úmysle. Pri ukladaní druhu trestu a jeho výmere za spáchaný skutok Špecializovaný trestný súd zoberal do úvahy všetky vyššie uvedené skutočnosti a zároveň spôsob spáchania trestného činu, závažnosť konania obžalovaného, charakteristiku osoby obžalovaného a jeho doterajší riadny život a uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby. Stanovil skúšobnú dobu, nakoľko vzhľadom na doterajší bezúhonný život obžalovaného možno očakávať, že bude počas jej plynutia viesť riadny život a nedopustí sa ďalšej protiprávnej činnosti. Špecializovaný trestný súd na posilnenie účinku podmienene odloženého výkonu trestu odňatia slobody uložil obžalovanému peňažný trest vo výmere 500,- EUR a v prípade, ak obžalovaný úmyselne zmari výkon peňažného trestu, uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov. Zároveň obžalovanému uložil trest zákazu činnosti na dobu 5 rokov, nakoľko mal za to, že obžalovaný sa ako príslušník policajného zboru správal korupčne, a chcel svojím konaním získať konkrétnu výhodu.

Dňa 26. novembra 2019 bolo Špecializovanému trestnému súdu doručené odvolanie obžalovaného, podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Maroša Minčíka, advokát v Košiciach, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/20/2019 zo dňa

18. septembra 2019 a to v časti výroku o vine a treste za skutok uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Obžalovaný podané odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Maroša Minčika, advokát v Košiciach, podaním doručeným špecializovanému trestnému súdu dňa 11. decembra 2019. V odôvodnení svojho odvolania obžalovaný uviedol, že sa špecializovaný trestný súd nezaoberal jeho tvrdením, že na podujatí K. C. A. M. bolo množstvo stánkov, kde mohol minerálku v sklenej fľaši nadobudnúť a v súvislosti so správou K. C. A. M., tento klub nemôže mať žiadnu vedomosť o sortimente stánkov nachádzajúcich sa na tomto podujatí. Podľa názoru obžalovaného v rozsudku Špecializovaného trestného súdu absentuje skutočnosť, na základe ktorej dospel k záveru, že obsahom predmetnej fľaše mal byť alkoholický nápoj, respektíve či bola táto fľaša plná, alebo prázdna. Špecializovaný trestný súd len prevzal tvrdenia uvedené v obžalobe. Ďalej mal obžalovaný za to, že neexistuje súvislosť medzi predmetom, ktorý mal obžalovaný položiť Y. I. pod pracovný stôl a medzi vystaveným povolením na vedenie služobných cestných vozidiel. Obžalovaný tvrdil, že dňa 17. júla 2017 priniesol na pracovisko do kancelárie Y. I. iba zdravotné potvrdenie a potvrdenie o psychickej spôsobilosti, samotné školenie a testy absolvoval pred týmto dátumom, čo Špecializovaný trestný súd nedokázal bez pochybností vyvrátiť. Obrazovo-zvukový záznam ako dôkaz, o ktorý Špecializovaný trestný súd oprel svoje rozhodnutie nevyučuje skutočnosť, že obžalovaný absolvoval školenie a testy pred 17. júlom 2017 a nie je z neho zrejmé, že by si svedok Y. I. pýtal od obžalovaného úplatok. Spôsob, akým obžalovaný školenie a testy absolvoval uviedol vo svojich výpovediach on aj svedok Y. I.. Nie je možné odsúdiť obžalovaného na základe domniek a tvrdení, že správanie obžalovaného sa javí ako podozrivé, keď vyhadzoval odpadky tam, kde uznal za vhodné.

Z týchto dôvodov obžalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací, na podklade odvolania podaného obžalovaným, rozhodol tak, že v celom rozsahu zruší rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 18. septembra 2019, sp. zn. BB-3T/20/2019, alebo rozhodne sám rozsudkom vo veci tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Obhajca obžalovaného JUDr. Maroš Minčík na verejnom zasadnutí v mene svojho klienta, ktorý sa verejného zasadnutia nechcel zúčastniť, v rámci záverečného návrhu uviedol, že sa pridrižiava písomných dôvodov podaného odvolania a konštatoval, že ani v prípravnom konaní, ani pred Špecializovaným trestným súdom nebolo bez akejkoľvek pochybnosti preukázané, že by sa obžalovaný dopustil žalovaného trestného činu podplácania. Navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu a vec mu vrátil na nové prerokovanie a rozhodnutie, alternatívne, aby najvyšší súd sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí v rámci záverečného návrhu uviedol, že rozsudok Špecializovaného trestného súdu považuje za zákonný a dôvodný. Trest, ktorý bol uložený obžalovanému je podľa názoru prokurátora primeraný a navrhol odvolanie obžalovaného postupom podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné v časti výroku o treste odňatia slobody a výroku o treste zákazu činnosti, nie je však dôvodné v časti výroku o vine obžalovaného a vo výroku o peňažnom treste.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Trestného poriadku, náležitého zistenia skutkového stavu veci - § 2 ods. 10 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Trestného poriadku i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Špecializovaný trestný súd teda dospel k

vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Špecializovaný trestný súd postupoval v konaní tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku). Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku). V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, a tiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Pokiaľ Špecializovaný trestný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, najvyšší súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by prípadne sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd nezistil žiadne relevantné dôvody na to, aby zabezpečené a riadne vykonané dôkazy hodnotil s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom ako dôkazy hodnotil Špecializovaný trestný súd.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia Špecializovaného trestného súdu, najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že stíhaný skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný. V tomto smere Špecializovaný trestný súd dostatočne presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o jeho vine. Na takomto základe potom Špecializovaný trestný súd vyvodil z dôkazov o podstate stíhaného trestného činu zistenia, ktoré sú správne.

Najvyšší súd sa stotožnil s vyhodnotením dokaznej situácie tak, ako to učinil Špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd opakuje, že Špecializovaný trestný súd po vykonanom dokazovaní vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému hodnoteniu z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov Špecializovaného trestného súdu neodporuje základným princípom logického myslenia. Skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi Špecializovaného trestného súdu nemôže sama o sebe viesť najvyšší súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených Špecializovaným trestným súdom. Tu najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie otázky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré ostali sporné, alebo ktoré sú nevyhnuté na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, preskúmaného v odvolacom konaní. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že v dvojínštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Napriek uvedenému najvyšší súd ešte dodáva, že nosným a v podanom odvolaní rozvíjaným argumentom obžalovaného je v podstate to, že predmet, ktorý položil obžalovaný pod stôl Y. I., bola fľaša minerálky v sklenenej fľaši, ktorú chcel vyhodiť.

Takto formulovanej argumentácii obžalovaného však podľa názoru najvyššieho súdu prisvedčiť nemožno. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom Špecializovaného trestného súdu, že toto tvrdenie

obžalovaného je úplne nelogické, nakoľko mal obžalovaný niekoľko príležitostí vyhodiť fľašu pred tým, ako vošiel do kancelárie Y. I.. Obžalovaný rozumne nevysvetlil z akého dôvodu chcel vyhodiť fľašu práve v kancelárii Y. I.. Na obrazovo-zvukovom zázname, vyhotovenom dňa 17. júla 2017 v čase od 07:08 hod. v kancelárii Y. I., je zaznamenané spávanie obžalovaného (ošíval sa, škrabal si nos, opakovane sa obzeral, Y. I. nepoložil otázku kde má kôš a či môže do koša odhodiť prázdnu fľašu od minerálky, kontroloval priestor za sebou, potľapkal Y. I.), ktoré je aj podľa názoru odvolacieho súdu jasné, čitateľné, vyvracia obhajobu obžalovaného a jednoznačne dokazuje žalovanú trestnú činnosť a to aj v kontexte so správaním sa Y. I., ktorý si fľašu položenú pod jeho stôl obžalovaným následne obzeral.

Ďalším podstatným tvrdením obžalovaného v odvolaní, ktorým sa najvyšší súd podrobne zaoberal bolo, že školenie a testy obžalovaný absolvoval ešte pred 17. júlom 2017, neuviedol však konkrétny deň v rámci ktorého mal školenie a testy absolvovať. Uvedenú skutočnosť potvrdil aj svedok Y. I., rovnako však nevedel uviesť iný dátum kedy obžalovaný školenie a testy absolvoval. Z predloženého vyšetrovacieho spisu vyplýva, že školenie a testy, ktoré mal obžalovaný absolvovať sa uskutočnili dňa 17. júla 2017, v spise nie je žiadny ďalší listinný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že by obžalovaný absolvoval školenie a písal testy iný deň, prípadne v rámci svojho služobného voľna. Z uvedeného dôvodu sa najvyšší súd opätovne priklonil k názoru Špecializovaného trestného súdu, že takéto vysvetlenie obžalovaného nemožno prijať.

Ohľadom námietky obžalovaného, že z obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného dňa 17. júla 2017 nie je zrejmé, že by si svedok Y. I. pýtal od obžalovaného úplatok najvyšší súd zdôrazňuje, že zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom (akým dôkazom, resp. dôkazmi) musí byť určitá okolnosť dokázaná (pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov). Rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. Žiadnym dôkazom teda nie je súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti viazaný, zároveň však žiaden zo zákonom súladných dôkazov nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Na základe ktoréhokoľvek legálneho dôkazu môže byť uznaná vina v trestnom konaní (neplatí však, že na základe určitého dôkazu alebo dôkazov vina uznaná byť musí). V zásade teda neplatí ani téza, že na základe obrazovo-zvukového záznamu, výpovede svedka, ktorý na predmetnej trestnej činnosti participoval a niekoľkých nepriamych dôkazoch (správa Krajského riaditeľstva Policajného zboru a správy od K. C. A. M. a od M. M.) nemôže byť uznaná vina, respektíve môže byť uznaná len vtedy, ak sú ohľadom určitej okolnosti tieto dôkazy potvrdené ďalšími dôkazmi. Oba tieto faktory sa vo sfére hodnotenia dôkazov stretávajú a je potrebné sa s nimi vyrovnáť v konkrétnom prípade, vzhľadom na jeho okolnosti.

Na základe uvedeného je možné rezumovať, že obrazovo-zvukový záznam vyhotovený dňa 17. júla 2017, kedy mal obžalovaný vykonať školenie a testy, nie je jediným dôkazom vedúcim k odsúdeniu obžalovaného, ale tento dôkaz je v rozhodujúcej miere podporený ďalšími dôkazmi jednotlivo, ako aj v ich súhrne. Inak povedané, opisu skutku tak, ako bol konštatovaný vo výroku o vine výrokovej časti rozsudku špecializovaného trestného súdu je v ničím nenarušenej zhode s vyššie označenými skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a námietky, ktoré uviedol obžalovaný vo svojom odvolaní nepovažuje najvyšší súd za relevantné.

Pokiaľ ide o samotný úmysel konania obžalovaného vo vzťahu k spáchanému skutku označeného v rozsudku Špecializovaného trestného súdu, dospel najvyšší súd k rovnakému záveru. Z obsahu predchádzajúcich odsekov je nepochybne namieste ustáliť, že obžalovaný konal aspoň v nepriamom úmysle, keď ako príslušník polície vedel, že poskytnutím úplatku môže porušiť alebo ohroziť záujem na riadnom, nestrannom a zákonnom obstarávaní vecí všeobecného záujmu a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený. Toto jeho konanie je potrebné právne kvalifikovať ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona. Motív konania obžalovaného bolo vydanie príslušného špeciálneho povolenia na vedenie služobného motorového vozidla a to bez absolvovania školenia a vykonania testov, čo podľa názoru najvyššieho súdu postačuje na v rozsudku formulovanú právnu kvalifikáciu konania obžalovaného.

Vo vzťahu k výroku o treste odvolací súd konštatuje, že obžalovaný E. Z. bol pôvodne uznaný za

vinného zo žalovaného skutku Trestným rozkazom samosudcu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/20/2019 zo 16. júla 2019, pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený podľa § 333 ods.1, § 56 ods.1, ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3 a § 36 písm. j Trestného zákona peňažný trest vo výške 500 EUR s tým, že zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, samosudca obžalovanému ustanovil podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace.

Obžalovaný E. Z. podal proti trestnému rozkazu odpor a následne po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní, uznaní viny, bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, s podmieneným odkladom podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a určením skúšobnej doby v trvaní 18 mesiacov podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest vo výške 500 EUR, podľa § 56 ods.1, ods. 2, so stanoveným náhradným trestom odňatia slobody podľa § 57 ods.3 Trestného zákona, spolu s trestom zákazu činnosti na dobu 5 rokov podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Takto uložený trest bez toho, aby sa zmenili okolnosti významné pre rozhodovanie o voľbe druhu a výmery trestu v čase od vydania trestného rozkazu, v tejto veci po rozhodovaní na hlavnom pojednávaní vyhodnotil najvyšší súd ako neodôvodnené sprísnenie trestu a to vzhľadom na spôsob spáchania trestného činu, závažnosť konania obžalovaného a jeho osobnosť, vrátane jeho bezrestnej minulosti.

Najvyšší súd preto sám rozhodol tak, že postupom podľa § 321 ods.1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil výrok o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a výrok o treste zákazu činnosti rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

So záverom Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k uloženému peňažnému trestu vo výške 500,- EUR podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, spolu s náhradným trestom odňatia slobody v trvaní 3 mesiace pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona, sa najvyšší súd stotožnil ako s logicky správnym a majúcim základ v relevantných zákonných ustanoveniach. Najvyšší súd považuje uložený peňažný trest za dostatočný vzhľadom na charakter a spôsob spáchania trestného činu, ako aj osobu obžalovaného, preto tento trest ponechal svojim rozhodnutím nedotknutý.

Úplným záverom najvyšší súd len poznamenáva, že sa javí nadbytočným a formálne nesprávnym, ak Špecializovaný trestný súd uviedol explicitné znenie § 57 ods. 2 Trestného zákona, teda že zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu. Uvedený dôsledok predstavuje skutočnosť priamo vyplývajúcu z hmotnoprávnej úpravy bez toho, aby o nej musel súd rozhodnúť priamo vo výrokovej časti odsudzujúceho rozsudku, konkrétne vo výroku o treste. Ide však samozrejme o pochybenie skôr štylisticko-technického charakteru bez toho, aby malo samo o sebe účinnok na samotný trest a zákonnosť rozsudku napadnutého odvolaním.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.